

IN MEMORIAM RÓZSA SÁNDOR

Rózsa Sándor 1940-ben Nemesnádudvaron született. Már gyermekként is megmutatkozott későbbi pozitív tulajdonságai, főleg talpraesettsége, határozottsága és kemény munkabírása. Az általános iskola után politikai okokból nem mehetett tanítóképzőbe, így a falubeli asztalosmesternél ismerkedett meg a szakma rejtelmeivel. Amikor 18 évesen felszabadult, Pécs környékére költözött, az Állami Áruházban karbantartó asztalosként dolgozott.

Sándor 1968-ban lehetőséget kapott, hogy a pátyi TSZ melléküzemágában asztalos csoportvezetőként dolgozhasson, így a kis család Pátyra költözött. Mindössze két évet töltöttek itt, mivel az új munka az ÉLKISZ-ben a fővárosba szólította őket és a Városliget közelében, a Kínai Múzeum épületében vettek szolgálati lakást.

Saját lakásra vágytak, ezért 1978-ban meghozta a döntést, és alkalmazottból önálló vállalkozó lett. A Bimbó úti 9 lakásos társasházba – melynek összes asztalosmunkáját el kellett készítenie ahhoz, hogy az új otthonuk lehessen – 1985-ben költözhetek. Ebben

az évben vállalkozásában is új lehetőség jött, Pilisszentivánon vettek telket, nagy kerttel, ahol asztalosműhelyt lehetett felépíteni, kis hétvégi házzal. 1989-re a műhely készen állt, majd a Bimbó úti 10 év után, 1995-ben a család is költözhetett – és Sándornak nem kellett már naponta ingáznia.

Az asztalosműhely nem egyszerűen egy műhely volt, hanem közel 30 embernek adott rendszeres munkát és majd' ugyanennyi családnak ezzel együtt megélhetést. Nemcsak csodálatos munkák kerültek ki ebből a műhelyből, hanem fiatalkori pedagógusi indíttatásával sok fiatalnak is átadta tudását, megismertette velük a szakma szépségeit.

Mert ez egy gyönyörű szakma, amelynek ő elismert mestere volt. Az ország legjobbjai között tartották számon, megrendelői rendszeresen visszajártak hozzá. Keze munkáját dicséri többek között a győri Big Ben kaszinó, a Váci úti Hilton recepciójánál látható hatalmas fali famontázs és egyéb berendezések, számos középület és magánlakás.

Alapító tagja volt az Országos Asztalos- és Faipari Szövetségnek, azzal a nem titkolt

céllal, hogy a szakmán belül párbeszéd alakulhasson ki a mesterek között és tudásbázist teremtsenek a szakmának a helyi viszonyok között.

Aki csak ismerte, tapasztalhatta, hogy kiváló szervező-készséggel volt megáldva, precíz, rendszerető, intelligens személyiségével motiválta, tartotta össze kollégáit. Nagyon jó emberismerő volt, munkatársait mindig jó érzékkel választotta ki.

62 évesen úgy döntött, hogy itt az ideje a pihenésnek, és nyugdíjba vonult, de tanácsadóként még több évig segítette a műhelyét átvevő vállalkozást.

Tavaly októberben azonban súlyos betegséget diagnosztizáltak nála. Egyvalamire nem volt ereje: legyőzni a betegséget és a halált. Így május 23-án az ő számára is kinyílt az az ajtó, amelyen át csak egyfelé vezet az út: a csend és béke birodalmába.

Távozásával óriási űrt és hiányt hagyott maga után, amit pótolni nem lehet. ■

(Részlet a temetésen elhangzott búcsúbeszédéből.)